

De koffiegast van vandaag woont nog maar een jaar of zes in de wijk Cuijk Noord, binnen het gebied van de Jozef parochie. Van meet af aan is ze echter zeer betrokken geweest bij allerlei zaken die zich afspelen, in wat ze noemt “de mooiste wijk van Nederland”, .

Tot ze als een inwoner werd ontdekt met wat meer in haar mars. Nu opereert ze in een functie die ieders respect afdwingt. Ze is voorzitter van de wijkraad Cuijk Noord.

Jean Arts-Beerkens, wonende aan de Crusaatstede, is een vrouw met weinig rust in haar donder.

Haar leven tot op heden heeft haar zo gevormd, terwijl natuurlijk ook de genen een rot spelen.

Jean is geboortig uit Venray, waar haar grootvader en vader een schildersbedrijf hadden in de Grotestraat. Samen met 7 “knechten” werden huizen en andere gebouwen geschilderd en daarnaast was er een winkel met behang, lijm, verf en kwasten. Die winkel werd door haar moeder gedreven, bijgestaan door enkele familieleden. Bij die 7 personeelsleden op de ladder hoorde ook iemand die later de schoonvader van Jean werd. Maar toen was er al heel wat water door de Maas gestroomd.

Opa Beerkens was eigenaar van het bedrijf en zoon Piet, de vader van Jean zou het overnemen.

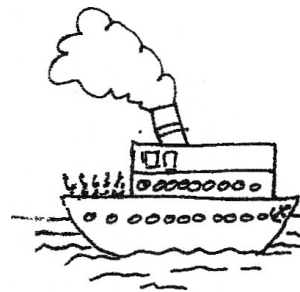
In 1952 was het niet zo geweldig in de branche en Piet had ook nog eens, een woning gekocht met een grote zogenaamde herstelhypotheek, vanwege wederopbouw na oorlogsschade. Dat werd hem eigenlijk een beetje te machtig en samen met zijn vrouw, hun 2 jarig zoontje en baby Jean emigreerde het gezinnetje naar Australia, aanvankelijk om alleen maar eens poolshoogte te nemen, maar uiteindelijk om er definitief - nou ja - te blijven wonen.

De meeste immigranten streken in Sydney en Melbourne neer en dus trok vader Beerkens de andere kant op, naar het westen, naar Perth.

Zo stak die man in elkaar.

Zijn vrouw, dochter van de timmerman in

Venray, was er een ‘van dik hout zaagt men planken’, een vrouw die van

aanpakken wist. Ze stond vierkant achter de plannen van haar man. Velen van haar broers en zusters emigreerden ook in die jaren, naar Australia of naar Nieuw Zeeland. Dat kon wat lijden want ze waren 14 in getal. Na een verblijf in een immigrantenkamp - toen ook al - kon de familie een oude tramwagon huren, die ze prachtig opluisterden met allerlei Nederlandse spullen, vooral Brabants boerenbont. Vader kon onmiddellijk starten bij een schildersbedrijf, maar wel als zelfstandig schilder. Men had graag Nederlanders, die integreerden gemakkelijk en konden hard werken. Het werk lag vaak ver van huis en men bleef soms wekenlang weg. De afstanden zijn daar enorm ! Tussen de bedrijven door werd er toch nog een zusje geboren. De moeder van Jean werkte ook van meet af aan buitenshuis om wat centjes te verdienen. Toen er wat geld overgehouden was, kochten ze een stuk grond en daar bouwde vader eigenhandig een garage op om in te wonen.

Er was en is nog steeds één simpele redenering in de families “Het gaat goed met je als je gezond bent”. En dat waren ze gelukkig.

Jean ging met broertje en zusje naar de school bij de nonnen, keurig in uniform. Dat laatste gebeurt nog steeds in Australia en vele andere Angelsaksische landen en Jean heeft dat altijd als bijzonder plezierig ervaren. Zij vond het de basis van de discipline die op school werd opgelegd en ze zou wensen dat het in Nederland ook verplicht werd.. Ze werd erg katholiek opgevoed, vooral ook op school. Haar ouders waren niet zo fanatiek, maar de hele familie ging wel iedere zondag gezamenlijk naar de kerk. Daar was ook wel een soort sociale controle op. Maar bovenal was het gezellig. Het hoorde bij de zondag.

De bevalling van het jongste zusje was zwaar geweest en toen de pastoor bij het weggaan na de kraamvisite tegen haar moeder zei: ‘Nou vrouwtje, tot volgend jaar maar weer’, knapte er toch wet iets.

Jean deed netjes de high school en ging daarna aan het werk in de diverse winkels, die haar vader opgestart had, toen hij de schilderskwast aan de wilgen had gehangen. Het Leven daar was goed, maar verre van luxueus. Jean herinnert zich echt met plezier hoeveel ze met haar familie afgelachen heeft. Het waren onbekommerde tijden voor het jonge gezin.

Jean adoreert haar vader, die inmiddels 86 jaar is en heeft veel herinneringen met diep respect aan haar overleden moeder. Vader was een filosofische man, vol optimisme, die al wijs was toen hij geboren is. Ze legt dat aan het eind van ons gesprek nader uit.

In '73 kregen ze het ineens allemaal op de heupen en zijn voor een vakantie naar Nederland gegaan. Maar ze hadden wel alvast alles in Australië verkocht want je kon maar nooit weten...

Ze huurden een huis in Venray, bleven daar wonen en iedereen ging maar ter plaatse aan het werk. Jean kreeg een baan bij Rank Xerox en toen gebeurde het: ze werd verliefd op Chris Arts, de zoon van een vroegere "knecht" in het schildersbedrijf van opa, waar ze in 1975 mee trouwde.

Na 4 jaar Nederland kreeg vader Beerkens ineens, weer de kriebels en het gezin vertrok voor de tweede keer naar Australië, naar een dorp ergens achter in de bergen bij Sydney. Vader haalde de kwast weer uit de wilgen en schilderde gewoon verder, alsof ze niet weg geweest waren.

Jean en Chris waren niet mee terug gegaan omdat ze liever in Nederland bleven. Die kregen naast hun dochter Lisa nog een zoon Yuri en vormden een gelukkig Nederlands gezin in Venray.

Tot 1979, want toen sloeg de onrust toch weer toe.

Ook zij besloten opnieuw naar 'down under' te vertrekken en sloten zich weer aan bij de familie ergens in de buurt van Sydney, waar ze een eigen huis bouwden.

Jean ging een opleiding maatschappelijk werk doen, werkte bij drugs- en alcoholverslaafden en richtte een glazenwasserbedrijfje op. Chris zocht het in de ICT.

In 1985 hield het inmiddels wat ouder geworden echtpaar het weer voor gezien en ze namen weer een

enkeltje Holland. Alhoewel Australiërs op straat erg amicaal en open zijn, kom je er bijna niet achter de voordeur. Ze schermen hun privacy enorm af en vormen dan hun eigen 'circle', waar je moeilijk binnendringt. Op den duur hadden Jean en Chris daar moeite mee en ze prefereerden uiteindelijk toch de Limburgse en Brabantse gastvrijheid in hun moederland.

Vader, moeder, broer en zus bleven achter in Australië en wonen er nu nog, alhoewel moeder inmiddels gestorven is.

Natuurlijk trokken Jean en Chris, evenals voorheen, naar Venray, maar ook dat duurde maar een jaar. Chris werd computeraar en rekenmeester bij het Rekencentrum van de Radboud universiteit en het was dus handiger om in Nijmegen te wonen. Daar zaten ze niet mee want ze waren inmiddels ervaren verhuizers.

↑
Strippenkaart

Jean had vanuit het Nijmeegse verschillende baantjes, maar werd na verloop van tijd betrokken bij de jeugdzorg. Daar had ze in Sydney al ervaring mee opgedaan.

Er dook na een tijdje echter een groot positief probleem op. Jean nam de problemen die ze overdag tegenkwam mee naar huis, soms zelfs letterlijk. Ze kon het soms niet over haar hart verkrijgen om verwaarloosde of bedreigde kinderen zo maar aan hun lot over te laten en ze nam sommigen dan mee naar huis.

Door deze te nauwe betrokkenheid raakte ze zelfs bijna overspannen.

Na 7 jaar Nijmegen, u raadt het al, verhuisden ze voor 7 jaar naar Middelaar. Chris was inmiddels overgestapt van de universiteit naar het Radboud ziekenhuis en Jean ging 20 uren per week werken bij een tabakszaak aan de Daalseweg in Nijmegen. In haar vrije tijd volgde ze een opleiding tot begrafenisondernemer bij de STIVU. Als vrijwilliger heeft Jean

vaak aan stervensbegeleiding gedaan. Ze voelde dat ze daarmee een rijke invulling aan haar leven kon geven, na alle zeeën die ze al bevaren had.

Toen ze Middelaar door en door hadden leren kennen vertrokken ze maar weer. Dat had 7 jaar geduurd, tamelijk lang voor zo'n kleine plaats. Op een mooie middag, 6 jaar geleden, gingen ze op de fiets naar Cuijk, kijken naar een huis dat ze in de krant hadden zien staan.

Voor dat ze van de fiets waren afgestapt hadden ze al besloten om de woning te kopen. Geadresseerd aan de Crusaatstede en de voordeur In 't Hoefijzer. Da's nog eens apart !

Ze voelden intuïtief dat ze een goed besluit genomen hadden. En dat vinden ze nu nog.

Jean heeft na verloop van jaren een hele eigen weg gevolgd in religie en mystiek. Haar filosofische levensopvatting lijkt na vele omzwervingen veel op het Boeddhisme. Ze gelooft in reïncarnatie, waarbij vooral de overdracht van de menselijk geest, in zijn volle ontwikkeling, een weg op gaat die tot volmaaktheid zal leiden. Als je geboren wordt heb je jouw aandeel al bij je geestelijke bagage. Dat fenomeen heeft ze heel sterk ervaren bij haar vader. Daar komt ze tijdens ons gesprek nogal een op terug. Een man vol wijsheid, vol rust, gelijkmatig, zorgzaam en vooral optimistisch. Het moet een prachtmens zijn. Vader leeft nog in Sydney, samen met haar broer.

Jean werd in Cuijk door koster Geert van onze parochie ontdekt als hulp en koster bij begrafenissen. Naast het feit dat ze daar wat tijd voor had, heeft ze er ook nog eens verstand van. En ze heeft er gevoel voor.

Maar ongeveer 2 jaar geleden werd ze ontdekt als kandidaat opvolger voor Marius van den Elzen als voorzitter van de Wijkraad. En daar heeft ze van meet af aan flink haar tanden in gezet. Ze heeft bovendien niet het karakter om dat voorlopig los te laten. Op dit moment heeft ze het met de Wijkraad zo druk, dat wij haar hulp bij begrafenissen voorlopig wel kunnen vergeten.

Jean is haar taak bij de Wijkraad gestart met een gezond uitgangspunt: ‘Zit niet te mekkeren over anderen die iets niet doen of die de schuld aan allerlei vervelende dingen hebben, maar steek zelf, liefst samen met je buurtgenoten, de handen ook eens uit de mouwen’. ‘En wees zuinig op je eigen leefomgeving’.

Inmiddels kent ze al heel wat mensen die er toe doen. En dat zijn ze eigenlijk allemaal, ieder op zijn of haar eigen wijze. Eén ding is haar tegengevallen: “Het kost ontzettend veel tijd”.

Haar functie als voorzitter was voor uw verslaggever mede een reden om haar op de koffie te vragen. Veel mensen zullen op hun beurt haar daardoor iets beter leren kennen. En dat is de moeite waard ! Nu maar hopen dat de verhuisdrang van de familie wat onder controle blijft. Daar hebben de mensen uit Cuijk Noord belang bij.

Jean je bent een ‘pittige’, en je bent er ook nog lief bij. Een vrouw om rekening mee te houden. Veel succes in je verdere loopbaan, maar vooral in je verdere leven. Nogmaals: Het is de moeite waard !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.